

РЕШЕНИЕ

№ 1717

гр. София, 16.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 11.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **1627** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.76 б.“б“, ал.1 т.2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на М. А. А. ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Ч., [дата на раждане] , срещу РЕШЕНИЕ №2 Х от 28.01.2022г. на интервюиращ орган Е. Г. при Държавната агенция по бежанците /ДАБ/, с което не е допусната молбата вх.№КП-95 от 12.01.2022г. като последваща до производство по предоставяне на международна закрила.

В жалбата са изложени твърдения, че оспореното решение е процесуално и материално незаконосъобразно. Подчертава се, че след като е приел ответникът, че са налице нови обстоятелства - е бил длъжен да допусне молбата за разглеждане по същество. В тази връзка се визира, че приложим е чл.33,§.2 б.г от Директива 2013/32, в който се използва изречение само нови обстоятелства /молбата за МН закрила е недопустима само, „когато не са се появили или не са били представени нови елементи или факти, свързани с това дали кандидата отговаря на условията за закрила“/, но няма изискването същите да са от съществено значение. На следващо място се твърди, че представените доказателства- не са били разгледани от ответника вкл. не е съобразено, че лицето като имащо психически проблеми се отнася към уязвима група. С оглед всичко изложено –се моли да се уважи жалбата и да се отмени оспорения акт –като се върне преписката за ново разглеждане.

В съдебно заседание –оспорващият лично поддържа жалбата си и заедно с адв.Т.И.. Ответната страна чрез юрк.П. – оспорва жалбата и моли като неоснователна да се

отхвърли.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 10.02.2022г. е в срок/при връчване от 09.02.2022г./, от адресат на акта, по отношение на който същият е засегнат неблагоприятно, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

Следва да се има предвид, че за първи път молителят е поискал закрила с молба от 24.08.2020г. като интервюиращ орган при ДАБ с решение №УПХ-100 от 04.09.2020г. е отхвърлил молбата като явно неоснователна, което решение с решение на АС-Хасково от 17.11.2020г. по адм.дело №861/2020г. е оставено в сила.

Също подадената последваща молба от 07.12.2020г. с решение №Х10 от 21.12.2020г. на интервюиращ орган при ДАБ не е допусната до разглеждане по същество. Жалбата на лицето срещу този акт е отхвърлена с решение №108 от 17.02.2021г. по адм.дело №67/2021г. на АССГ.

Понастоящем производството пред органа се е развило по додана втора последваща молба от 12.01.2022г., която отново не е допусната до разглеждане по същество с оспореното решение.

Видно от молбата на л.20- молителят е представил 3 бр.психологически становища, 1бр. психиатрично становище и договор за наем. Твърдял е и че в страната по произход има и нови обстоятелства след м.04-05.2021г. с убийството на Президента. Нарастване на присъствието на ислямските екстремисти. Твърди се и че през 2013г. двама хомосексуалисти са арестувани за брачна церемония и осъдени условно. Съответно през 2017г. тези отношения са наказуеми по новия НК и заплашени от 2 г.ефективна присъда.

От представеното психиатрично становище на л.24 е видно, че лицето е със задълбочаваща се депресивна симптоматика и мисълта за депортация предизвиква страх и паника вкл. да се обмислят суицидни действия. В друго становище – е изразена позицията, че при връщане на лицето в Ч. има риск от влошаване на неговото психическо състояние /л.31/. Същото се потвърждава и от становището на л.34 за депресивност. Сочи се, че лицето страда от „депресивен синдром“ и е на терапия.

От друга страна - на л.18 е представена заповед №РД-05-765 от 09.12.2020г., видно от която Председателят на ДАБ - е упълномощил Е.Г. да бъде интервюиращ орган.

Следователно - спорът по съществото е правен- следвало ли е ответникът да допусне молбата за закрила или не –след като е констатирал наличието на нови обстоятелства. Позицията на процесуалния представител на оспорващия е, че неправилно закона изисква не каквито й да е нови обстоятелства, а такива, които са от съществено значение или за личността на молителя, или за страната по произход. В тази връзка се позовава на чл.33,§.2 б.г от Директива 2013/32, че се използва израза само нови обстоятелства /молбата за МН закрила е недопустима само, „когато не са се появили или не са били представени нови елементи или факти, свързани с това дали кандидата отговаря на условията за закрила“./.

Във връзка с гореизложеното, СЪДЪТ намира следното:

При разглеждането на молбата т.е. при допускането ѝ до процедура, но когато същата е явно неоснователна тя се отхвърля по чл.13, ал.1 т.1-15 от ЗУБ. Видно от ал.2 на чл.13 при подадена последваща молба за закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход - молбата се разглежда по реда на Глава 6, раздел

III /т.е. чл.76а и сл. от ЗУБ/. Видно от чл.76а, -преди да се пристъпи към разглеждане на последващата молба по същество –се преценява нейната допустимост по чл.13, ал.2 от ЗУБ. В този аспект –в 14-дневен срок от депозиране на молбата само въз основа на писмените доказателства, без провеждането на интервю –интервюиращият орган допусна или не молбата. Ако няма след срока произнасяне - се счита, че молбата е допусната.

Следователно –чл.76а от ЗУБ задължава ответника да прецени дали молбата е допустима. Приложимата материална норма е тази на чл.13, ал.2 от ЗУБ, към която препраща чл.76а от ЗУБ. Допуска се за разглеждане само не при наличието на каквито и да е нови обстоятелства, а само при наличието на такива, които са от съществено значение за личното положение на молителя или относно държавата му по произход. В закона няма определение на това какво означава съществено знание, поради което няма отклонение от общоприетото значение на израза, означаващо, че последващата молба ще бъде разгледана само, когато има наистина такива нови обстоятелства, които ще повлияят върху молбата за закрила именно и поради което трябва да се разгледат. Представянето на други несъществени обстоятелства т.е. такива, които не биха повлияли върху молбата – правилно вкл. и с оглед процесуална икономия – не следва да води до разглеждането им по същество, защото по никакъв начин няма да доведе до уважаването на молбата за закрила. Чл.13, ал.2 от ЗУБ в тази връзка не противоречи на чл.33,§.2 б.г от Директива 2013/32, която не използва израза нови обстоятелства от съществено значение, а само визира недопустимост на молбата при ненастъпването на нови факти, свързани с това дали кандидата отговаря на условията за закрила. Следователно и директивата предвижда процедура по недопустимост като същата не поставя ограничения, а е въпрос на вътрешна уредба. Общата рамка, която се задава от директивата при недопустимост – е дали тези обстоятелства са свързани с условията за закрила. Погледнато от този аспект- това именно означава, че преценените като несъществени обстоятелства –не са свързани с условията за закрила. Следователно –няма допуснати процесуални нарушения. Въпросът по същество е и дали ответникът правилно е преценил представените факти, свързани с положението на молителя /вкл. като лице от уязвима група/ и тези свързани със страната по произход за несъществени.

Трябва да се има предвид, че съгласно т.17 от ДР на ЗУБ сред лицата от уязвима група са хората с увреждания, лица с тежки здравословни проблеми, лица с психически разстройства.

Приоритетът, които обаче им дава ЗУБ не е свързан с основанията за закрила, а с по различното третиране в производството и допълнителни права- напр.изготвяне на план за подкрепа по чл.30а, ал.1 от ЗУБ, отчитане на това положение – чл.30а, ал.2 от ЗУБ, чл.6, ал.3 /обучение/ и т.н.. Единствената привилегия при разглеждане на последваща молба –но допусната – са правата по чл.29, ал.1 т.3 и т.4 от ЗУБ- т.е. на социално подпомагане и подслон, които другите лица с допусната последваща молба, но не принадлежащи към уязвима група - нямат. Следователно - само по себе си наличието напр. на психическо разстройство - не дава автоматично право на закрила и конкретно в производство при допусната последваща молба дава допълнителни -„акцесорни“/“алиментни“ права, несвързани с правото на закрила /социално подпомагане и подслон/, в която хипотеза не се намираме, доколкото молбата не е допусната. Ето защо изтъкнатото обстоятелство, че лицето страда от депресивно състояние – не е обстоятелство, което да влияе върху допускането до разглеждането

на молбата за закрила.

Правилно са били преценени и като такива данните във връзка със страната по произход, касателно третирането на лица с различна сексуална ориентация. Следва да се има предвид, че се сочат и събития от 2013г. и 2017г., чието разглеждане е преклудирано с произнасянето по 2-те молби за закрила на лицето вече. В действителност -безспорно по чл.8, ал.5 т. 1 от ЗУБ- действия по преследване могат да бъдат и такива на физическо, психическо вкл. сексуално насилие, но подобни данни не са били изнесени при разглеждането на първоначалната молба за закрила вкл. и при депозирането на последващата молба, както и при настоящата. Видно от решенията - сами по себе си твърденията за сексуална ориентация –са разгледани в контекста на проблемите, които лицето е имало със своето семейство, а не с институции или групировки. Изтъкнатото убийство на Президента Д. през 2021г. само по себе си не се свързва, с конкретно наведени доводи, основание за закрила. Визира се, че обстановката се е влошила и има наказателно преследване и санкции на лица с различна сексуална ориентация, но както беше посочено –това са общи съображения. Увеличаването на размера на наказанието и изтъкната вероятност да се наложи ефективна присъда, а не условна, при евентуалното завръщане и осъждане на молителя- не са обстоятелства за наличието на осъществили се събития /а не вероятности/, основание за закрила.

Следователно- оспореното решение е процесуално и материално законосъобразно, мотивирано, постановено от компетентен орган, съответстващо на целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на М. А. А. ЛНЧ [ЕГН] гражданин на Ч. [дата на раждане] срещу РЕШЕНИЕ №2 Х от 28.01.2022г. на интервюиращ орган Е. Г. при Държавната агенция по бежанците /ДАБ/, с което не е допусната молбата вх.№КП-95 от 12.01.2022г. като последваща до производство по предоставяне на международна закрила.

Решението е окончателно. Преписи на страните за сведение.

Съдия: